

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, Národní třída 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11. 5. 2009, sp. zn. P 6/09,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11. 5. 2009, sp. zn. P 6/09, kterým byl žalobci podle ust. § 9 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, pozastaven výkon advokacie. V odůvodnění napadeného rozhodnutí představenstvo ČAK uvedlo, že návrh na pozastavení výkonu advokacie podal předseda kontrolní rady s tím, že na žalobce byla dne 20. 9. 1997 podána kárná žaloba. K datu podání návrhu dne 26. 2. 2009 neproběhlo jediné jednání kárného senátu, protože celkem sedmkrát nařízená jednání byla vždy odročena. Přitom pouze v jednom případě se tak stalo pro překážku na straně kárného senátu. Jsou tak naplněny zákonné podmínky pro pozastavení podle ust. § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Představenstvo ČAK shledalo, že předseda kontrolní rady podal jako kárný žalobce dne 20. 9. 2007 na JUDr. A. kárnou žalobu, ve které jej viní, že poté, co dne 2. 5. 1997 uzavřel s Č. mandátní smlouvu, na základě níž poskytoval Č. právní služby, aniž by ho Č. zprostila povinnosti mlčenlivosti, poskytl rozhovor, který byl otištěn v týdeníku Reflex č. 9/2007, ve kterém popsál finanční situaci

Č. v době uzavírání mandátní smlouvy, předmět poskytovaných právních služeb, jakož i část mandátní smlouvy obsahující ujednání o jeho odměně. Dne 20. 7. 2007 vydal tiskové prohlášení zveřejněné dne 21. 7. 2007 na zpravodajském internetovém serveru neviditelnypes.cz, ve kterém na adresu předsedy svého klienta Č. použil slovní spojení „... aby si jistý krasotlachal nepletl dojmy s pojmy“, a dalšími skutky, v kárné žalobě specifikovanými porušil § 16 odst. 1,2, a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1, 4 Pravidel profesionální etiky a § 21 odst. 1 zákona o advokacii, a dále § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky. Z kárného spisu bylo dále zjištěno, že kárný senát ve věci do současné doby nařídil celkem 9 jednání, které následně vždy odročil, z toho jedenkrát z jiných důvodů a 8x z důvodů na straně kárně obviněného (omluva z jednání). Konkrétně jednání nařízené na den 10. 10. 2008 bylo odročeno na 14. 11. 2008 z důvodů na straně kárného senátu, čímž byla způsobena prodleva v trvání 1 měsíce a 4 dnů. I po odečtení této prodlevy probíhalo kárné řízení ode dne podání kárné žaloby (20. 9. 2007) do doby posledního nařízeného jednání kárného senátu (30.1.2009), před podáním návrhu předsedy kontrolní rady na pozastavení výkonu advokacie, patnáct měsíců, přičemž 6x byla odročena jednání z důvodů na straně kárně obviněného a to jednání nařízená na dny 1. 2. 2008, 29. 2. 2008, 18. 4. 2008, 20. 6. 2008 a 30. 1. 2009. Do doby, než o návrhu předsedy kontrolní rady v tomto řízení rozhodlo představenstvo ČAK, byla nařízena další dvě jednání kárného senátu, a to na dny 13. 3. 2009 a 15. 5. 2009 a byla opět odročena z důvodů na straně kárně obviněného (omluva z jednání). Po tomto zjištění dospělo představenstvo ČAK k závěru, že jsou splněny formální podmínky uvedené v § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii, pro rozhodnutí, a to již v době, kdy předseda kontrolní rady podal návrh na pozastavení výkonu advokacie. Představenstvo dále zkoumalo splnění podmínky uvedené v § 9 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii, tj. zda skutečnosti nasvědčující tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, jsou natolik závažné, že další výkon advokacie tímto advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Konstatovalo, že se v případě porušení povinností, pro které byla na JUDr. A. podána kárná žaloba, se jedná o speciální recidivu, když kárným rozhodnutím sp.zn. K 97/2000 ze dne 4. 10. 2005, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2007, bylo JUDr. A. uloženo kárné opatření - pokuta ve výši 100.000,- Kč za jednání, jímž porušil povinnost mlčenlivosti uloženou v § 21 odst. 1 zákona o advokacii, a kárným rozhodnutím sp.zn. K 119/06 ze dne 4. 5. 2007 ve spojení s rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 2. 3. 2009 (nabytí právní moci dne 31.3.2009), bylo JUDr. A. uloženo kárné opatření - pokuta ve výši 10.000,- Kč za jednání, jímž porušil povinnost uloženou v § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii, neboť při výkonu advokacie nejednal čestně, nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, a nedodržoval pravidla profesionální etiky. Stejná právní kvalifikace, jaká byla použita v obou předchozích kárných řízeních, je použita i v kárné žalobě ze dne 20. 9. 2007, skutek uvedený ve znělce této žaloby byl navíc proveden prostřednictvím sdělovacích prostředků, tudíž se s ním seznámila široká veřejnost. Pokud jde o námitku JUDr. A., že vede s Českou advokátní komorou spor, v němž se domáhá určení, že IV. Sněm České advokátní komory konaný dne 21. 10. 2005 se nekonal v souladu s Jednacím řádem Sněmu a že usnesení Sněmu přijatá a volby orgánů konané dne 21. 10. 2005 na tomto sněmu jsou neplatná, Představenstvo z provedených důkazů zjistilo, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 11. 2007, sp.zn. 22 C 272/2005, byla žaloba jako celek, tedy i návrh na určení, že volba orgánů ČAK konaná dne 21.10.2005 na IV. Sněmu České advokátní komory byla neplatná, zamítnuta, a usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. 20 Co 75/2009, bylo odvolání žalobce proti tomuto rozsudku zamítnuto. Jelikož následně podaná žaloba ze

dne 8. 4. 2009 omezovala zaujatost členů představenstva do doby rozhodnutí ve věci sp.zn. 22 C 272/2005, nemohlo se představenstvo touto námitkou zabývat.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že návrh na pozastavení výkonu advokacie i napadené rozhodnutí byly učiněny orgány, jež nejsou legitimní, neboť byly zvoleny na IV. sněmu České advokátní komory neplatným způsobem. Dále žalobce namítl, že předchozí kárná rozhodnutí č.j. K 97/00 a č. K 119/06 jsou předmětem soudního přezkumu, když ani o jedné z žalob na přezkoumání těchto rozhodnutí nebylo soudem dosud rozhodnuto. Dále žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 32 Cm 127/2007-330 ze dne 14. 5. 2009, jímž dokládal, společně s napadeným rozhodnutím představenstva ČAK, že existovala snaha žalobce zastrašit a umlčet, aby bylo veřejnosti upřeno právo na informace o důvěryhodnosti ČSSD jako politické strany. Konečně žalobce uvedl, že zákon o advokacii nemůže být vykládán v rozporu s ústavními principy a že žalobce nemůže být sankcionován jinak, než podle zákona vykládaného v rámci Ústavy. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že skutečnosti předpokládané v ust. § 9 odst. 3 zákona o advokacii byly zjištěny a rozhodnutí je náležitě odůvodněno.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítl pochybnost, že jak návrh Kontrolní rady žalované jakožto kárného žalobce v kárném řízení vedeném o kárné žalobě pod sp.zn. K 119/2007, tak rozhodnutí představenstva žalované č. P 6/09 ze dne 11. 5. 2009, bylo vydáno orgány, které získaly nezákonným postupem aktivní legitimaci za žalovanou konat. Členové obou orgánů žalované měly být zvoleni na IV. Sněmu České advokátní komory konaném dne 21. 10. 2005 v Praze. Tento sněm se však nekonal v souladu s Jednácím řádem Sněmu České advokátní komory, schváleném dne 29. 10. 2000 usnesením III. Sněmu České advokátní komory. Podle čl.18 jednacího řádu sněmu ČAK nebyl řádným procedurálním postupem vyhotoven Zápis z jednání IV. Sněmu ČAK. Vyhotovena byla pouze listina označená jako Zápis průběhu 4. sněmu ČAK, a podle vlastního obsahu záhlaví jde o pouhý přepis neúplného magnetofonového záznamu. Usnesení Sněmu přijatá a volby orgánů konané dne 21. 10. 2005 na IV. Sněmu České advokátní komory jsou proto neplatné. Členové obou orgánů žalované nezískali zákonným postupem aktivní legitimaci za žalovanou konat.

Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že obsahově shodnou námitku uplatnil žalobce již v předcházejícím řízení, a představenstvo ČAK se s ní obsáhle a relevantně vypořádalo. Jestliže byl ohledně neplatnosti volby orgánů ČAK na IV. Sněmu ČAK veden spor u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 272/2005, v němž byla žaloba rozsudkem ze dne 20. 11. 2007 zamítnuta, a Městský soud v Praze pak odvolání žalobce proti tomuto rozsudku zamítl (sp. zn. 20 Co 75/2009), pak má soud za to, že otázka tvrzené neplatnosti a z ní vyplývající nelegitimnosti orgánů ČAK byl autoritativním způsobem zodpovězena a soud neshledal žádný rozumný důvod k tomu, aby se touto věcí znovu zabýval. K tomu by ostatně ani neměl pravomoc.

Dále žalobce namítl, že jak rozhodnutí č.j. K 97/00 ze dne 4. 10. 2005, kterým mu měla být uložena pokuta 100,000,- Kč, tak rozhodnutí č. K 119/06 ze dne 4. 5. 2007, kterým mu měla být uložena pokuta 10,000,- Kč, obojí za údajné porušení mlčenlivosti, jsou předmětem soudního přezkumu, když ani o jedné z žalob na přezkoumání těchto rozhodnutí nebylo soudem dosud rozhodnuto. K tomu soud konstatuje jen tolik, že podání žalob proti těmto rozhodnutím nemělo vliv na jejich právní moc, takže žalovanému představenstvu ČAK nic nebránilo k oběma těmto rozhodnutím přihlídnout v rámci hodnocení podmínek pro pozastavení výkonu advokacie podle ust. § 9 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že správné žaloby, podané proti oběma kárným rozhodnutím, byly Městským soudem v Praze zamítnuty (viz rozsudek ze dne 16. 2. 2010, č.j. 10 Ca 228/2007-122, resp. ze dne 16. 4. 2013, č.j. 8 Ca 138/2009-69).

Žalobce rovněž předložil k důkazu rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 32 Cm 127/2007-330 ze dne 14. 5. 2009, kterým dokládá, že stejně jako v případě rozhodnutí představenstva žalované sp.zn. P 6/09 ze dne 11. 5. 2009 bylo hlavním motivem spěchu jak představenstva žalované, tak i senátu 32 Cm Městského soudu v Praze koordinovaná snaha „odsouzením“ žalobce zastrašit ze strachu, že před blížícími se eurovolbami bude žalobce varovat veřejnost, že pokud ČSSD pohrdá smlouvami a snaží se zbavit svých dluhů pokusy o likvidaci svého věřitele, je naprosto nedůvěryhodným subjektem k volbě. Jak známo, žalobce to zapotřebí neměl. Vystupování Jiřího Paroubka za ČSSD má i bez přispění žalobce samo o sobě mimořádně pozitivní účinek na veřejnost v tom, že stále větší počet občanů aktivuje k tomu, aby dávali veřejnosti najevo, co si o ČSSD pod vedením Jiřího Paroubka myslí. Jenom naprostou servilitou si lze vysvětlit, že senát 32 Cm se žalobou ČSSD na ochranu „dobré pověsti“ právnické osoby proti žalobci vůbec zabýval, přestože musel vědět, že ust. § 19b OZ je určeno výlučně k ochraně soukromoprávních subjektů a žádná politická strana, nota bene pobírající příspěvky ze státního rozpočtu, soukromoprávním subjektem není a ani být nemůže, a není proto aktivně legitimována se domáhat ochrany podle tohoto ustanovení. Žalobce tyto skutečnosti uvádí pouze ve vztahu k tomu, že jak rozsudkem č.j. 32 Cm 127/2007-330 ze dne 14. 5. 2009, tak rozhodnutím představenstva žalované č. P 6/09 ze dne 11. 5. 2009 je zjevně i časově koordinována snaha upírat žalobci právo na svobodu projevu zaručené čl. 17 Listiny a to dokonce ve vztahu k politické straně, a veřejnosti tím upírat právo na informace o politické straně, která se uchází o její důvěru při volbách.

Tyto námitky shledal soud zcela bezpodstatnými. Tvrzení žalobce o jakési koordinaci mezi rozhodovací činností Městského soudu v Praze a představenstva ČAK, a to v zájmu umlčení žalobce, jsou pouhou spekulací, a nadto nemají bezprostřední vztah k podstatě nyní projednávané věci. I kdyby snad rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 32 Cm 127/2007-330 ze dne 14. 5. 2009 byl věcně nesprávný či odporující zákonu, nemělo by to žádný vliv na posuzování napadeného rozhodnutí představenstva ČAK, jelikož toto rozhodnutí není na citovaném rozsudku nijak závislé, nevychází z něj a neodvolává se na něj.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, v níž žalobce namítal, že mu bylo upíráno právo na svobodu projevu ve vztahu k právu veřejnosti na informace o politické straně, která se uchází o její důvěru, přičemž se jedná v případě rozhodnutí žalované o naprosto nepřipustné pokusy cenzurovat (čl. 17 odst. 3 Listiny cenzuru

zakazuje), jaké názory „smí“ žalobce o ČSSD jako politické straně svobodně projevit a jaké informace se smí veřejnosti o této politické straně dostat.

Jak je z obsahu spisu, předloženého žalovaným, zřejmé, je předmětem kárné žaloby skutečnost, že žalobce veřejně sděloval určité informace, které se týkaly jeho klienta, což kárný žalobce považoval za porušení povinnosti mlčenlivosti. Otázka proporcionality mezi svobodou projevu na straně jedné a povinností mlčenlivosti advokáta na straně druhé není předmětem nyní projednávané věci, ale musí být zodpovězena především v rámci kárného řízení a potenciálně i v řízení o správní žalobě proti kárnému rozhodnutí, bude-li vydáno. Pokud se jí zabýval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, činil tak jen v rámci zkoumání podmínek podle ust. § 9 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii a soud neshledal důvod jeho závěry odmítnout. Zabývat se jí v řízení o žalobě proti rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie v úplnosti je pak podle názoru soudu předčasné, neboť by to předjímalo rozhodnutí kárného senátu, resp. odvolacího kárného senátu. Jen v obecné rovině je na místě poukázat na skutečnost, že dovolává-li se žalobce ohledně svobody projevu Listiny základních práv a svobod, pak ta v ust. čl. 17 odst. 4 výslovně připouští omezení této svobody zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Zda v konkrétním případě bylo na místě podrobit žalobce takovému omezení nebo nikoliv, není předmětem soudního přezkoumávání v nyní probíhajícím řízení.

Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová